

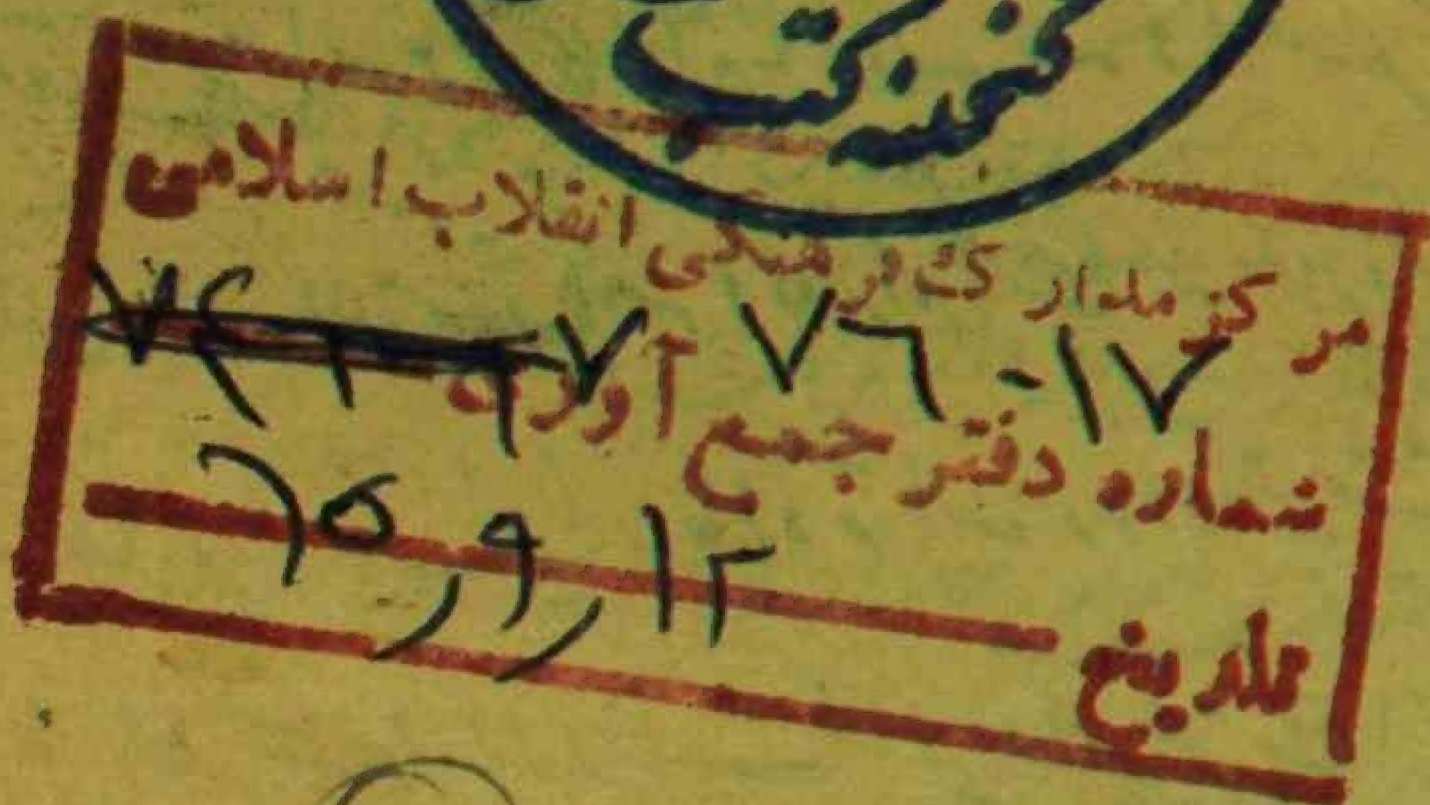

كتاب مقتضب الدرر في الدرس عشر عليهم السلام لدهر من مذهب عيسى عليه السلام

الميرزا محمد باقر
وطلبه العلم الميرزا محمد باقر

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعلنا منكم أئمةً وهدانا إلى صراط مستقيم
وإلهامهم بعد العدم وبعثهم من بين
حجاء سائر الأمم وبمحمد صلى الله عليه وسلم وكرم فجعلهم الله بآيات وكرام
من عجز القلوب أن يدركوا وضرر لهم في كتاب الله تعالى فقال
أن عدة الشهود عند الله اثنا عشر شهراً وقال فأنفجرت منه
اثنا عشر شهراً وقال بعثنا منهم اثني عشر نقيباً ثم قرأهم رسول الله
بكتاب ربه فجعلهم قرناً وعليه آية فقال المخلص فيكم القديسين
كتاب الله وخرقوا أمر من الله وانها لم يفتر فاقه رداً على امرئ فوجد
حكمهما في الطاعة وفي الدقة أم بهما واحداً ثم أعلن أسماؤهم وأبائهم
ووقفوا على أعيانهم وأزواجهم وبناتهم وعشائرهم قائلين كلنا من الله
فانهم من هادول انتقاماً من مداهم أوزارهم في عدوهم فقد أكدوا دين
وباء بغضب من الله وهو كآزاه في كتاب الله والمستحقين أركان حكم
والقرآن واحد المستقصاً منه وللازاه أوصاه الله عليهم ولم وقد ذكرت
في كتابي هذا مع بعض الدلائل ما رواه النبي رواته من مخالفتنا
من النص على أئمتنا من الروايات الصريحة والتوفيق على أسماؤهم وأبائهم

واعدادهم موافقة روایات الهیمة روایتی فقیهه عنهم تقدیر متاوله
 بالقبول لشهادتهم لنا بنصه یقینا ووجودنا فی روایاتهم وکتابتین طاکا
 اسم بنیامحمد صا علیه واله موجودا عنه امیر الکتاب و فی التوریه و الانجیل فلیت
 فی ذلک جزا مفردا و هو هذا و تلوته بخیر ثانی لیسائر علماء شواهد الله و الله
 ان لفرع الزمان و الله صا فی اسما الدنم و اعدادهم و ذلک قد کمال
 و مدوم لیکون ذلک و لیکن طرا و برکاتنا با برکاتک و صلواتک طرا
 متوخیاتنا روایتنا حاتم و اوضح عن صحیح الروایه و صریحها و الکف عن
 مراد و فیها متوخیات جمیع ذلک رضوانه جل اسمه و القربه الیه و الزلفه له و حقه
 و اترك کل علیه و هو جبر و نعم الکبر بسم الله الرحمن الرحیم ما رواه عامه
 عن رسول الله فی اعداد الدنم الله عز وجل علیهم السلام و اسماهم خاصه صا
 عبه الله معمود الهدی قال صدقنا عبه الله صا بر محمد بن محمد و محمد بن عبه الله
 و محمد بن ثابت الصمدی ثم قال صدقنا اسمعید بن اسحق الکلابی قال صدقنا
 بر عوب الدانجر قال صدقنا طاهر بن عوب جابر بن القبر من سروق قال
 بدیع غنه عبه الله صا و هو یقرآن القرآن فقال له رطب یا ابا عبد الله
 ما لکم رسول الله صا و الله کم یکتب امر الله و خلفه بعده فقال له عبه الله
 غدا الله منة من العاق نال رسول الله صا و الله فقال اسر عبه الله
 نقباء من اسر انیس قال انیس انیس الله انیس من اسر انیس انیس انیس

مستور
لیس

قاله ثمانية اربعه مائة قاله ثمانية مائة عن صالح بن زيد عن
 ابي اهل عن ابي بصير عن سيف قال كان عنده سيف الله معروف قال سمعت جده
 عن ابي عبد الله سمعت رسول الله يقول يومئذ خلف ابنه عشر خليفه قال
 بعض الرواة هم مسمون كنيتهم انهم ورواه ابن ابي عمير قال
 كبرهم في غير رواية قال الشيخ اربعة ائمة احمد بن محمد بن عيسى فاذا كانت
 هذه العدة المنصوص عليها لم توجد في القاموس بعد رسول الله صلى الله عليه واله
 ولدت في بني ابي لهان عدة خلفه بنو ابي لهان عاشر عشر ولد في القاموس
 مع بعد ائمة الاثر اربعة عليهم ولم تبق فرق الا في هذه العدة في ائمتها
 غير الدماية دل على ذلك ان ائمتهم الغنوي بها ما رواه عن رسول الله صلى الله عليه واله
 مع اعدادهم واسماهم سمي في الفاروق رضوان الله عليه معه ثمانية ائمة
 من حجة الصواعق البصري قاله ثمانية اربعه ائمة عن ابي بصير عن ابي بصير
 عيسى بن ابي سعيد قاله ثمانية عشر عن محمد بن خلف الطاطري عن ابي بصير عن ابي بصير
 قال خلفت عن رسول الله صلى الله عليه واله ما نقل في نظر آل قال كبر في ان الله
 يبعث نبيا ولدا لرسوله الله جل له اثنى عشر نبييا قال قلت له يا رسول الله
 سمعت هذا من ابي الحسن بن علي بن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 الذي اخبرهم انه للدماية في عدي قلت انه ورواه ابي بصير قال كبر في
 انه في صفة نوره ودي في فاطمة وخلق في نور نوره فذاعه الى الطائفة
 وخلق في نور نوره فذاعه الى فاطمة فذاعه الى فاطمة وخلق في نور نوره فذاعه الى فاطمة

ورواه

راجع

فَعَاثَا فَطَلَحَتْهُمَا فَطَا عَاهُ فَسَمَانَا اِنَّهُ عَزَّ وَجَلَّ خَلَقَ شَيْءًا مِّنْ اَسْمَاءٍ فَاتَّخَذَهُ
 وَاتَّخَذَ وَاتَّخَذَ اِلَيْهَا وَهَذَا عَاطَا وَاتَّخَذَ فَطَا وَهَذَا فَطَمٌ وَاتَّخَذَ وَاتَّخَذَ
 وَاتَّخَذَ اِلَيْهَا ثُمَّ خَلَقَ شَيْءًا مِّنْ زُرَّكِسٍ لِّتَعْلَمَ اَنَّهُ فَطَمٌ فَطَا عَاطَا
 قَبْلَ اَنْ يَخْلُقَ اِنَّهُ عَزَّ وَجَلَّ سَمَاءً مَّبْنِيَةً اَوْ اَرْضًا مَبْنِيَةً اَوْ هَوَاءً اَوْ مَاءً اَوْ
 اَوْ بَشَرًا وَكَانَ بَعْدَ اَنْ يَخْلُقَ لَهَا وَنَسَمِعَ لَهُ وَنَطِيعٌ قَالَ لِيَمَانُ قُلْتُ يَا رُبُّ اِنَّهُ يَابُ
 اَنْتَ وَامِي مَالِحٌ عَرَفَ مَوْلَاكَ قَالَ لِيَمَانُ مَعِ عَفْهَمٌ حَقٌّ سَوَفَهُمْ وَاقْتَدِي اِيَّاهُمْ
 فَوَالِى وَلِيَهُمْ وَتَبَرَّأَ مِنْ عَدُوِّهِمْ فَهُوَ وَاتَّخَذَ نَارَ دَحِثٍ زُرَّكِسٍ وَكَانَ حَقٌّ لِّكُنْ
 قَالَ قُلْتُ يَا رُبُّ اِنَّهُمْ يَهْدِيكَ اِيَّاهُمْ بِغَيْرِ عَرَفٍ بِاسْمِهِمْ وَاتَّخَذَ اِيَّاهُمْ
 لَدَى لِيَمَانُ قُلْتُ يَا رُبُّ اِنَّهُمْ يَهْدِيكَ اِيَّاهُمْ بِغَيْرِ عَرَفٍ بِاسْمِهِمْ وَاتَّخَذَ اِيَّاهُمْ
 ثُمَّ خَلَقَ اِلَيْهَا مِنْ عِبَادٍ لِّسَيِّدٍ ثُمَّ وَلَّى مَعَهُ عَلَى بَقَرٍ عِلْمُ الدُّوَلِ وَالْأَفْرَافِ
 الْبَنِيَّةِ وَالْمَرْسِيَّةِ ثُمَّ خَلَقَ مَعَهُ اِنَّهُ اَلْهَارُفُ ثُمَّ مَرَّ بِالسَّحَابِ حَقْفًا
 صَبْرًا اِنَّهُ ثُمَّ عَلَى سِرِّ اِلَهِ لَدَى اِنَّهُ ثُمَّ مَرَّ عَلَى اِهْرَارِ اَلْهَمَى رِخْلًا اِنَّهُ ثُمَّ
 عَلَى مَرَّةٍ اَلْهَارُفِ اِلَ اِنَّهُ ثُمَّ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ
 بِاسْمِهِ اِنَّهُ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ اَلْهَارُفِ
 قَالَ لِيَمَانُ يَا دُرَّ اَلْهَمِ قَالَ لِيَمَانُ اَلْهَمِ وَتَلَّكَ وَتَلَّكَ اَلْهَمِ اَلْهَمِ
 فَدَتِ اِنَّهُ كَوْنًا ثُمَّ قُلْتُ يَا رُبُّ اِنَّهُ اِنْ تَرَجَدَ اِلَ عَهْدِهِمْ قَالَ لِيَمَانُ اَوْ اَقَاوَا
 بَاءَ وَعَدَ اُولَئِكَ بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا اُولَى اَبَاسٍ مُّشَدِّدِينَ فَجَاسُوا حَقَالًا

بهم

غنونا
 كذا النسخة

[illegible]

[illegible]

احد بيشه انه كما في افوازيان نبيا وراثة متبعا وللعباد الى الدنيا عا
 متبعا في الكتب تبشر به البشياء ويرى علمه في الدوسيا بيشه انه و
 اربين عنه لدر الشرك والقطيع الاحمر وفكر الفتن ليطهره
 دين الاسلام ويؤثر في الشيطان ويصير به الرحمن قوله فصل وحكمه
 عدل يطيعه انه النبوة بكه واسطه ناطية له معايرة من كره الى طيبه
 وبها موضع قصه قبره ليدرس فيه وتقاتل من خالفه ويقع اليه ودمج فيه
 ودمج الله له كنيه ولهم يرم القيمه بفتح ياء وبصره وبعينه باخيه وابع
 ودهره ودهره وفتح وزوع ابنة ودهره في انه في بعده فم ان على خلقه
 منسبه لهم على عذاته اب اهل هو باب انه فم الى انه في غير الباب
 ضل يقبضه انه وقد خلف في انه عمودا بعد ان يمينه لهم لعلهم
 بقوله فيهم بينه لهم امر القام من بعده والدام ~~والكلمه~~ والكلمه
 في انه فلديزال منبذاً محمداً في ذلك ووجهه منبذاً للاحاديث العتوب
 وضمان في الصلوة والعتوم مرتبة وعظم مرتبة وعلمه ودر دار العلم
 ومنه منبذاً في عالم غير عالم غير عالم فيم خير لهم كما في غير دار الدنيا
 في انه لونه لاهم يقبضه انه غر ودر فيه كما بالسيف مقتله وهو تولى
 روميه ودر في الموضع العروف بالعرفت كجس انه بينه وبين الشبر صا ايه عله واله

في التسمية

ثم القائم من بعده ابنه شيه الشهاب زين الفتيان قتل شهيداً في
ارض طيبة في الموضع المعروف بالبقيع ثم يكون بعده كبري
عدل يقتل في بليغ ويقدر الفتيان يقتل في بليغ على طي الواد
في الدمام الزايات فيقته بن اللغات والبغيات يرض بكره
لناس ذراً وضياً وعلى ثم يكون القائم من بعده ابنه علي بن
وسراخ الكندي يموت مؤمناً في ارض طيبة في الموضع المعروف بالبقيع
ثم يكون الدمام القائم بعده المحي وبغاله حمداً باقر العلم وسعداً وناشره
ومفسره يموت مؤمناً في بليغ في ارض طيبة ثم يكون بعده الدمام
وهو العادق بالملك المطلق يظهر كل حجة وسراخ الدمام يموت مؤمناً في
طيبة مدفوناً في البقيع ثم الدمام بعده اختلف في دفنه في الجاهلية
في جوف فيقته باسم في قبره فيقته في الارض المعروف بالزوراء ثم
القائم بعده ابنه علي الدمام على الرضا المفضل له بناته الامم التي تقتل
باسم في ارض الحج ثم القائم الدمام بعده ابنه قتل يموت مؤمناً في
الارض المعروف بالزوراء ثم القائم بعده ابنه علي قتل ماصراً وموت مؤمناً في
في هذه المدة ثم القائم بعده ابنه علي وارث علم النبوة وسعد الكلمة
يتفنا بهر العلم يموت مؤمناً فيقته في هذه المدة ثم القائم بعده

النسر يا مبدل ويفعه ونهر عن الهك وكتبه كفيف انه به الظلم وكلم
 به الكف والعمر عن الله رب في ايام مع الغنم وضر عنه كبر السوء والظلم
 وابر دانت في البهار ياله مريح ما اكرم على انه طويل لم يطعم وويل
 لم يحرم طويل لم يح كآل من يه فقد اوقن اولك عليهم صدقات ابراهيم
 وسه واولئك هم المته صر واولئك هم المفلون واولئك هم الفارص
 قال وماروده في صابر الهودر الوارد المهدس في ايام عمر وسالمة
 على عده لم وفيه الله عشر وميه به مده صا انه عليه واله ويلي مده
 اسر على السر قال صا انه من ابر ب ص مده قال صا مده
 قال صا مده ص
 قال شحت مشه امانه ت شت كاهن اعني عنبر ولاء و ص ص ص ص
 فليل يا ابا جعفر فاذا قال لما مات ابر بكر اقبل انك يا جعفر ص ص
 اذا قبل هو قد اقر له باكة فيه يرد ما انه اعلمهم ولكه كان ابره مده
 قال باجر م اعلم م الله م كتب ب اسر وسته نبته فاع ربيده الى ص ص
 فقال يا ابا الهودر فقال يا ص اسر مده مده مده مده مده مده
 ومده مده مده مده مده مده مده مده مده مده مده مده مده مده
 يهود مده مده مده مده مده مده مده مده مده مده مده مده مده مده

فقال عليه السلام ولم لا فعل سباً فقال له لا أقول سباً ولكن انك
 فان احسن من الله فيمن كنت عابده من و الله على ان ليس منكم
 ومضيت فقال له على عيسى عليه السلام فاني كنت بالهك الله من عبده ان
 في كل ما تشعنه لله عن دينك ولله خلق في دمر فقال له اليهودي
 والله امرت ان لا تسميهم فقال له على عيسى عليه السلام عشت فقال
 له افرغ مني اول قطرة دم قطرت على وجهه الذي وافرغ مني
 اول عين فاضت على وجهه الذي افرغ مني من واول شجرة اهرت
 على وجهه الذي افرغ مني فقال له على عيسى عليه السلام يا رب وذا اما انتم فتقولون
 اول قطرة دم قطرت على وجهه الذي افرغ مني فقال له ادم الكاهن
 منكم تقولون ولكن اقل اول قطرة قطرت على وجهه الذي افرغ مني
 هما وذلك قبل ان يداين شيئا قال صفت قال له على عيسى عليه السلام
 اما انتم فتقولون ان اول شجرة اهرت على وجهه الذي افرغ مني
 كان من سفينه نوح وهر از متونه وليس منكم تقولون ولكن العمة
 التريز مع ادم من الله وهر العجوة وذا ما سوف ما تر من
 انذاع النمل قال صفت فقال له على اما انتم فتقولون ان اول

ع
لذا

العمله

عيسى فاضت به الارض عيسى ^{كروا} ايبدو و هو ليس الترتيكون في القديس
 وليس كما تقولون ولكنها عيسى امية الموقوف على سرس عمارا وقتا وهم
 انزل العالم فسقطت في فخيت ولكل تلك امه ليس لا يصيب شيئا
 الاخير ولكل ذلك كان المحضر على مقدمه في القومين في طلب عيسى امية فاضا
 انضر عند الله فشر بزاويهم حوشه وجاء ذو القومين لطلبها فعدل
 قال صحت والله لا اله الا الله ان لديه ما في كتاب اياهرون
 كتبه به. والله سرس عمارا قال فاضر على التثالث الاخر اضر
 حده كم لمع لام وان جبهه ليس ورجل ساكنه معه في جبهه ورجل اول جبهه
 الى الارض فقال على اعمده سرس عمارا ان لمجد انصره امام عدل للضمان
 فذل من سرضه لهم ولا يتوحدون للدف من الفهم ارب في الله
 اربايت في الارض وان يسكن حده جبهه عدل الترتيكون في الارض واصل
 كن فيا مكان وفيها انجرت انما ربيته وكما كان حده في جبهه اول الترتيكون
 امام عدل واول جبهه فانتم تقولون من الصخرة الترتيكون في القديس
 كما تقولون ولكنه الترتيكون في اسر غر وبل ابراهيم جبهه الترتيكون في الارض
 شبه بياض في النعم كاسرة حطاي اس ادم فقال اليهود صحت والله
 الله هو ان لديه ما في كتاب اياهرون واصل الترتيكون في القديس

فقد تطمئن

وهر اضرني وصرته كم عيش وهدوت او يفتي فقال له على الله يا هرون
وصرته اما عيش بعد غد ينسئ لا اريد رجا واحدا ولا نقص يوما واحدا
ثم غيبته في شقيق نامة ثم و فصرته من ضربه الهنا في قرن فمضب كسر
وبل على الله لم جاء شهيد ا قال فصاح اليهود وابتدئوا ان يهتفوا ان الله
الله انه قد كثر عليه واشهد ان محمد اكعبه ورسوله وانهم يابى الله وصرته
وانهم منبر لك ان تفوق ولا تفوق وان تعظم ولا تستصيف وان تقيم يوم
عليك وان تطاع فقد عظم وانما الحق به الله من غيرك وانما الله
فقد صلبت فقلت له فقال له على الله كف يا هرون من صرته ثم
افصح الهرون من كنه كتابك يا بالبرانية فاعطاه عتي فمطر فيه وصرته
فقال له الهرون يا سكب فقال له على الله يا هرون هذا فيه اسمك متدبا
فقال له يا على اقرأ اسمك في اى موضع هو مكتوب فيه فانه كتاب بالبرانية
واسترجل عن فقال له على ولك يا هرون هذا اسمك اما في التوراة اسم
بابير وفي التوراة جبر فقال له الهرون صدقت والله لا اله الا هو
انهم لطا ان هرون واهله وكرسهم ان توارث الله معاه حتى صاروا الى
قال فاجل على الله لم يكن ويقول كنه الله لم كنه غده مستا الله الهرون
ابنصر في صف الله برار ثم افصح على الله لم به الرعد فمضت الى بر لم ففعلت على الله

فتر في الحال في حوثة عليه السلام ووسيه له وانه يتحول مع تحول الصفائح
مرم وقد نظرت في الكتب الدول فما وجدت لك الا وصيا واما في حوثة
وبه وفاتك فبين ما تبغض انت يا رسول الله في وصيك فقال رسول
ان لا وصيا واما في حوثة وبه وفاتي قلت لم هو فقال امير الكهنة
فرقت اليه حصة من الارض فوضعت بها كفنه ثم فركها بيده كتمس اليه من
ثم جعلها فجعلها يا قوم عمرا ثم ضمتها بانه فبدا النقص في الناطور ثم عمل
فقال يا ام سلمة من استطاع مثل هذا فهو صير قالت ثم قال يا ام سلمة
وصير من يتغير بنفسه في جمع حاله طاما مستغن ففطرت الارسول
وقد ضرب بيده اليمن الى القف وبه اليسر الى الارض فانما لا يتحر في حاله
واحدة الى الارض ولا يرفع نفسه لمخربته قال فخرجت فرائس
كيف عليها ويؤذ بعقود دون وسواه في اسرة قته وصارته على صدامته
فقلت في نفسي ان صاحب الكتب الله في صاحب الدنيا وعنده العلم
ما لم يبلغني فيك ان يكون صاحب ما يت عينا فقلت امير الكهنة قال
اليه حصة من الارض فوضعت بها كفنه ثم فركها بيده كتمس اليه من
فجعلها يا قوم عمرا ثم ضمتها بانه النقص في الناطور ثم عمل
لها لمع الله صانع رسول الله فالتفت الى ففعل الله ففعلته ففعلت من

يا ابا عبد الله فقال من بعد من ذاك قال يا ابا عبد الله
 قلت انت وصراييك هذا انا ارجو من ضرو وقال اياه مع انك
 اعرف عرفت صفته الا عشر امام ولم وابعدهم وابعدهم وابعدهم
 ذلك في الكتاب الاول فقال لا نعم انا وصراييك قلت ما علمه ذلك
 ائمة كناه قال قلت فرقت الاله حواء في الدرس فوضعت بها كفيه ثم سمعت
 كمن الاله من ثم مجتهد في جملته يا قومه عمرآء ثم فملا فيه النقش فماتم رفع
 الما قلت له في ذلك فقال من بعد من ذاك الذي فقلت ثم تديره الكهنة
 صارت سطوح الدرية وهو قائم ثم طأ طأ به السير فمات في الدرس
 من غير ان يميز او تصد فقلت في نفسي من رويته فخرجت عنه فقلت
 ابي عبد الله وكن عرفت فمات من الكتاب ابا بقة بصفته وتسعة من ولده
 اوصياهم بصفاةم غير ان المذت عليه لهن سنة فماتت منه وهو عاكفة
 جهة اسمه فقلت له وانا يا ابي عبد الله فقال انا طلبت يا ابي عبد الله
 الله يا وانا ابر التمة الاحمد الله الهادي انا هو امر من وكس من
 ابا علي وعنه وصراييك في فملا من فقلت ما علمه ذلك فقال
 ائمة كناه فرقت الاله حواء في الدرس قال يا ابي عبد الله فقلت في نفسي
 وقد وضعت بها كفيه فملا كمن الاله من ثم مجتهد في جملته يا قومه
 عمرآء فملا كانه فملا النقش فملا الاله وقال لا اطار في يا ابي عبد الله

في ثلث مائة ام سليم فظننت فيلما فاذا في راسه وعلى راسه ولسان
 امة صدرات ان علم اوصيا، ولله امر من الله قد تراءت اسما امة الله
 انهم امة ما جعفر والد فرس وكذا اقرأت في الكبر فميت ثم قلت
 نفقة طحال انه الله لعل ولم يعط مع كان قبا فقت يا سيد اعد
 عدته افر قال فميت وهو قاعد ثم قام فذره النير اليمر اليمر
 فواته لكان عمود مع رتوق الهدا، فذره ارض علي وهو قائم له
 له لك ولا تيمر فاسقطت وصفت فافقت الله وفي ربه
 في اس يضرب بالخير فقت في نف في اذا اقول له بعد ما وقت وانا
 وانه اجه الى ساعة راكم في الطاعة من اهل وهو دانه غير لم تزد ولم تزل
 ولا تنقص من رايك اشر واوصيت اهل ان يبعدوا في كفن فقت يا سيد
 من رايك قال في عدل شرف فقت فقت الى الام على في كفن
 قال رزح البيش حبش حاشه دون غيره ومه شرافه من التا بيه سموا هذا
 الكلد من ٢٢ م مديان من رايك رايك عبه الرحمن عوف في ربه
 من جبر رايك من رايك سموا في نقول هذا ومه شرفيه في كفن
 عن قات في في الى كفن رايك وهو في رايك في كفن في كفن
 فميت في كفن في كفن في كفن في كفن في كفن في كفن في كفن
 من النفاة ال خاتم في كفن في كفن في كفن في كفن في كفن في كفن

فقط

عشر

حرف

انبىك اجتنزله قالت فاس 2 صلوة على سلم قال يا ام سليم امين بكهارة في
 غير ان 4 له عجايب لم تدفق اليه صاه من الدرض فاضد كما فجدد به كفيه
 فجلد كهيته الدقيق العيين ثم غدا فلعلى ياقوته عرا ثم قمر فقت فيها النفس فظفر
 وانه الى القدم بهي انهم كانت رايتهم يوم ليس معه اسم فقت له فمروك
 جعله انه ذاك قال انظر فيك من فقلت ولدت ركن من بعد شاة ام سليم
 فاني ان سأل ان افعل من كان قبله من رول انه صاه عليه داله وياك
 صدقات ام عليهم فلي خرجت من البيت وثبت شوفا ناداني يا ام سليم قال
 قال اخر فخرجت فاذا هو واقف في صرة داله وهاك ثم في فوفد البيت وهو
 تبسم ثم قال ابي يا ام سليم فقلت فمد يده اليه فاحرف الدور والسطح و
 امد يده وغابت يد اخر ثم قال فمد يده اليه فاحرف الدور والسطح و
 وصرصر كانت يا مخرج في حالي كانت في نزل فقلت يا ام سليم فاحرف
 واما ما فيه فلداد رر ما فيه غير ان ابي فقلت قال فخذ يا ام سليم فاحرف
 فخرجت من غده ودفعت نزل وقصته نزلت فلم اجد الحق في ماله رصعه فاذا
 احيى حركات فوفته في المحرم بعفته بالبصرة والعدا به فم في ذلك اليوم والحمد لله
 فقلت امه ابي عه انا ان ابا بكر عه عر ابا عه هذه ام سليم وقرأت عليه
 امه في للعام والسن طريفا وطرس اصنافه فاعرف ابا صالح الطاهر الصخر
 فقال كان لغة عه لا حافظ واما ام سليم فمراة من النمرين فاسط معروفا من الن
 الله روين عن رول امه قال وليت ام سليم الله فاهم امه انشع فاك ولد ام سليم

[illegible]

[illegible]

13

فَلْغَرَوْهُ إِنَّهُ

دومره
نموده اند که اقدم

[illegible]

لمن تادى صلاته مخزوم من الاله وبرهال وبرو نعمة لرتبنا لا وامان منه
 لدى الحشر والنشر واذ الخلق لا يظن سواك فلت الحرس والبرقاعة والكور
 خصك الله يا ابن امية الخير اذا ما ملت سجال سجالك ابنا الاول
 يا سملك فينا وباسما بعدة متساك قال فاقبل على رسول الله
 بصوتهم وجهه اليك سمته في له معا طعا كور من الرق فقال يا جبارود
 لقد تاخرت وبقيت الموعد وقد كنت وعدة قبلت ذلك ان
 انفع اليه بقوم فلم اتم واتيت في عام اليه بيه فقلت يا رسول الله
 ما كان اربا في عنك الا ان طامه قوم اربا داعي افترحت ما في الله
 لا اراد ما به من غير له يك والماح تاخر في ظففات سلك ذلك اعظم حرمه
 عقوبه ولو كان مع سمع يك اوراكن لما ذهبوا عنك فان برهان من في منتهى
 ومعه وفدت على دوح النضرانية قبل ان اتى اليك الدول في انما كرهين يك
 اذ لك ما يعظم الدجرو لمجد الائم والورث ويرض الراسع المرحب فقال رسول الله
 ايها صاحب كوكب يا جبارود فقلت اعلم يا رسول الله انك في ضمني قيس قال
 ما انت اذن بالوصدانية ودع عنك النضرانية فقلت ارشد ان لاله الله انه
 وصدك لانه لم يك له واليك عبده ورسوله ولقد املت كما علم بك وبنا فيك علمته
 من قبل قبس علم الله كانه علم ما اردته من الدنيا في فاقبلت على وعا قور فقال
 ابيكم من عرف قيس ساعده الله ما قال قلت يا رسول الله كنه نغم غير اني منيهم
 عارف بغيره واقف على اثره كني قيس ساعده يا رسول الله سبطا من بابا العبد

السوا
 من
 الفصل

١٥

[illegible]

السلام
والفضل

لمن تادى صلته مخزوم من الاله وبرهان وبرو نغمه لرتنالا وامان منه
لدى الحشر والنشر واذ الحلق لا يطين سواك فقلت الحوص واليرفاعه والك
خضك الله يا ابن امية الحيرة اذا ما نلت سجال سجالك ابنا الاول
يا سملك فينا وباسما بعدة متساك قال فاقبل على رسول الله
بصوتهم وجهه الى ركن سمت في له معان طم كور من الرق فقال يا جبارود
لقد تاخرت وبقيت الموعد وقد كنت وعدة قبل عام ذلك ان
انفذ اليه بقوم فلم اتم واتيته في عام اليه بيه فقلت يا رسول الله
ما كان اربا في عطف الاله ان طامه قوم اربا داعي اخر صحت ساقها اليه
لا اراد ما به من غير له يك والماح تاخر في طم فانت منك ذلك اعظم عود والم
عقوبه ولو كان مع سمع لك اوراك لما ذهبوا عنك فان برهان لم يفرغ منه
ومرر وقتك عا دس النضار فيه قبل ان اتى اليك الدول في انما كرهين بك
اذ لك ما يعظم الاله وليمحو الائم والرب ويرض الراسع الرب فقال رسول الله
ايها الناس معك يا جبارود قلت اعلم يا رسول الله انك معك ضمني قيس قال
ما انت اهل بالموعد فيه ودع عنك النضار فيه قلت ارسله ان لاله الاله
وصدع لانه لم يك له واليك عبده ورسوله ولقد املت كما علم بك وبنا فقلت
مر قبلت قيسم لاله الله كانه علم ما اردته من الدنيا فيه فاقبل على دعا قوسر قال
ايكم مع قيسم ساعده الاله قال قلت يا رسول الله لئن لم يفرغ مني منهم
عارف بغيره واقف على اثره كمن قيسم ساعده يا رسول الله سبطا من بابا والعب

تخرج من عام تقف في البراري تحت اعمار يفتح بفتح على ما في المصحح له قوة قرار
ولذلك منه جبار ولا يفتح من الربانية ويدرس ان بالوجه ان يفتح
السود ويمنح في بعض النعام ويمنح بالنور والظلم يفتح فيمنح نفسه
بكله اذ لا ادرى رأس الكواكب في سماها وادرى كوكبا ويرى اذ لا
فقه كلامهم وقيل منهم ويكوب الله من جانب الكفر وهو القائل لم يبق على طائر
شرق وغرب ويابس دروب واجاج وعذب وحس دبابات ولحم دابة
وذباب دبابات واما دبابات وسرور مولود ودر مفقود من لدر
ليصلح الى علمه قبل ان يفتح امله كله من هو ان الله ليس مولود ولد والله ان
وغيره وظن الله والشر وهو رب الله ووالله ان الله ليس مولود ولد والله ان
حي جواه اذ كان دليلا لانه في وسوس من تحت السور وكل من سار
جانبه في افعالها وباريها في خوار ومنير وسخط وضيع كلامه في
كل هذا هو الله ليس ان الله فقيه لنا در عجب ان تصاح يا من اسماها اباها
ان يثود واين عباد واين الله واد جدار واين العليد والعباد واين الطوبى
والزوار وكل لها سائر اقسام رب الباد وساطع المهاد وخالق السمع الله
سورات بدها ليس دونها الذنوراد وعا قرب وبار اذ ان في الصدر في ال
وانشقت الارض بالنور فده وعطى الوعط وانته القاطط وابصر اللط
ونطق الله في المصحح من الله وكنه يوم المنة والبراج الله في

يوم الفصل ويزان العدل ثم ان يقول يا ماحي الموت والاموات جدد
 عليهم من بقاياهم حرق منهم عراه وموت في يا بهم من ابدية ودي الدرف
 الخلق وهم قال لهم يا ماحيهم كل مني من قد ابر الصق في جحيم كبريا
 كما غيها لهم خلق مضوا ثم ماذا بعد ذاك لقد اتم اقبلت على اصحابي
 على علم به اتم قبل مبعثه كما انتم انت به انا فنت الى ربلهم ودرت
 اليه وقتت هذا صبه وها على وجه الدهر والى الف الوصر وليس فينا فرائنه
 ولدا افضل فنت به اعز اعم قد رفته اليكم اعرف ذلك في ابارد وجه
 وان لم حظ على كنهه قلت ومن به كل من قالوا هذا الان ^{الان} ذوالبراه
 العظيم وث القديم فقال لي وكيف عرفت يا افا عبه القيس في قبل آياته فقلت
 على رول له وهو تبدل وشرق وجه نورك وسودت فقلت يا رول ان قلت كان
 فيطر ما بك ويتوكل آياتك ومنتف ما بك وكم ابيك ذاك واياك
 لت حسناتك ولدا راك في انتك قال لي من فاضل فانت انت اهد ام
 وروا له صا ابر عليه دالم لسمع والقوم سكون واحول قلت يا رول ان
 لقد شهدت قب فرح من نادى في انتم اباد الى صبح ذي قار وسكرة وحاد
 وهو شمر بنجاد فوقف في اصحاب ليل كما لمس رافعا الى السماء وجهه ويا
 فذوت من سمعة تقول اللهم رب هذه البنية ادرهم والدرضين المرمع ولهم
 والندمة الممازعة والعليس الدربة وسطيبة التبع والدرية الفرحم السر الله
 وسم العلم والفرح اولئك النقب النفعة والطاير المهيبة ورثة النذر وحفظ التميز

آياتك لها

على عهد النقباء وحرر اسراهم وحماه الدفائل ونفاه الدماطير الصادق
عليهم تقدم الى عمر وبيهم سأل النفاة ولهم من انهم فزوا الطاعة ثم قال اللهم
امنهم ركنهم وحمه ولو بعد له من عمر ومجرب من ان يقول وان كان
مريه كاتيك بملك وان غلبه الله من ان يذله فقد غلبه من قضا ورج
يدرك فذلك انك ملك الدول وشيخ ومروا لدرجك
ثم ابى يكتف دعه ويرى ريش الكره وقد برت حره وهو قوت
انهم قسرا ليس بكنما لو عاش الف عمر لم يتق منه شي حتى يدق احداهم والنقباء
الكنهم اوصياء امة الكرم من ذلت الساء يعمر العباد عنهم وهم جلد للعر
لتناس ذكركم حتى اهل الرجا ثم قلت ما روى ان ابا عبد الله
كبيرة هذه الامم الترم نشهد وارشده ما فيس ذكرا فها رسول الله
يا جبار ودليله اسري الى الساء ادى انه عز وجل الى من اريد من ذلك
عن سنان ما بعدوا فقلت على ما بعثتم فقلت فقلوا على ما بعثتم وولاه على
رطاب والله ثم سكتا ثم اوجر الى ان التفت عن يمين الرشد والتفت فاذا
على دابر واليس وعما ح كس وملك على وجوه من له دبر حرم وعما
وهم على وعما ح كس وعما والمه في ضحكهم من نور يصول فقال
يا ارب قتل هؤلاء ابي له ديان وهذا المستقم من اعداء قاتلهم ووقال
يا جبار ود هؤلاء انه كرون في التوريه والله خير واذا زور كرك فافقت
فقلت وقت في وجهي الى قوس ابيك يا ابا سانه الرسول كما بك اهد
الهم اسيله فقلت وكان قوله فذكر حق وصدق ما به الك ان قوله

مكتا ر

فعل

وبعثت العمن بدقيس وكل كان مرفعه ضيلداً وانبأك عمن
 مقالته مكملت به عبيد واسلمت عنك قالت ال علم وكن به جوبلا
 قال الشيخ ابو عبد الله احمد بن محمد واذ تقدم لنا ذكر الاول والله اعلم
 بعد بنوهم في انجيل عيسى عليه السلام هذه رواية افوراس الساماني في التور
 قال في رواية احمد بن محمد بن عيسى بن عمار بن عاصم بن عاصم
 قال في رواية صاحب السبعين في صومع العبيد وراي كتيبت ببيت المقدس عن
 رفا قال الالف النصور على لود الجوزة وغيره اسم علماء ابي هو المنصور وكان
 قريج اليهود ببيان وعلمه وكانوا لا يستطيعون فهمه ولما في التور في علمه ما
 ولفظ في عبيد فقال لا يركبوا يا ابا مورخ انما في التور في عبيد عشر
 فلامه وانا عشر في عبيد في الهستة ام الهستة ولفظ في التور في التور
 ليس فيهم القامون بده في تيم ولد عدس ولا في ابيه واني لافهم ما يقوله
 حقا قلت فافترني به قال لتعطيني عهداً وميثاقاً عهداً وميثاقاً الله اكبر الشكر
 في ذلك فيظهره وفاق قلت وما كاف في ذلك والتقدم في التور قال لبيت
 الاوهم الاكبر هو له بل في ولد الادل منهم وهو مرفعه في عبيد في الارض
 بده فاعطيته ما اراد في الهادين وقال لافترني به بده ان الله مكنت والله
 ولد عبيد ان الله اكبر احمد بن محمد بن عيسى بن عمار بن عاصم بن عاصم
 في التور في عبيد في التور في عبيد في التور في عبيد في التور في عبيد
 في التور في عبيد في التور في عبيد في التور في عبيد في التور في عبيد

فتملكه سكر و شمس المخرج ما كان على من انتم اتمه لذك وقد كان بحث زواده
 فاعلموا ان سوانها دونها فكت عبه لملك مع مروان الى سكرى لصر مامع بالكراد
 و اتمه لملك على علم فاستد و خرج ذاما و در اولها طبع مع كتب الى عبه لملك
 بالها وقال في او الكنا - فلي صفت الدام و فنت الدرداد و سوانا لكر بكرة
 ذات تجر و سوان مع سر المذنبه صعدت الى مكان من الدرداد و سوان بالبوريه فوكت
 على قرانه و امرت بانته فاعلم انهم ليعلم امر ذوال النسيم و مع رجاء الدرداد
 و ما في مجلد لوان فلقا نال الكلى المذنبه سوان لنان ذان سوان داود
 سانه القطر على العطر فافته باقطر سوانه غير ممدود فقال لمن
 ابتدالي به اثرا يتقر الى امر لليب و ليدود فصر و صفا عام مبدل الى امر
 بالحكام و تجهه و توبه و افق القطار فوق الصر منصله صر صلب كسا
 صينود و ميث فيه كذا الدرس قاطبة و وف ليدود ليدود غير ممدود و صر
 في قعر طين الدرس مصطفي مصدا ليدود ليدود ليدود لم ينق من سكر لملك
 سابقه صر ليدود سكر غير ممدود و هذا ليعلم ان الكلى منقطع الله في امر البعاه
 و اكرود صر اذا ولدت عدنان صاحبها من كاسم كان من غير مولود و حله انه
 مابدات منبعا الى المذنبه من البصر و السود ليدود ليدود ليدود ليدود قاطبة
 و الكلى ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود
 الصبر صر ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود
 الكتب و افتره طالع ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود ليدود

الله

له صلاح

محمد بن نواب الزهر فقال ما ذا تر من الدم العبي فقال الزهر ابر واطن ان
 جفا كانا سر كلين ما في تلك هدية حفظه يثبون الى و كان معه قال
 الملك فهدى عليت من همار درهم من السما ثم قال الله عز وجل يا ايها
 قال عنه الملك وكيف اتدع ذلك يا ايها العبي فقال ذلك و هو اكبر و طار
 لتقولن يا شدة ما عندك في ذلك ف سزام سرن فقال الزهر ابر واطن ان
 ان هذا المهر من ولد فاطمة بنت رسول الله صلى الله عليه واله فقال عنه الملك
 لا تزالين تهففين في بركما وكنه بان في قولك ذلك رطلت قال الزهر
 اما ان افروية لك عن عمار اميد قال نعم قال له عن ذلك و لا لوم على
 فيما قلته لك قال يك كما ذبا فغلبه كنهيه كنهيه وان يك صا و قايصم بعض
 انه يريدكم فقال عنه الملك لا فاقه الى سوال اسع الى ابر واطن
 يا زهر بعض هذا القول فله ليمه مكساة قال الزهر لك عني ذلك قال
 الله و معه ابر واطن عني عني انتم من ملك الزهر الا طر قال صا و طار
 سنان قال الله في محمد بن زيار عني الله عز وجل يا ايها العبي
 في الله بين منهم ثمعد من سدة اننا سر للورد بن زيار افر الكيت من زيار
 الله سر و قد و قد على صفر محمد بن زيار عني الله عز وجل يا ايها العبي
 اليه من كم خوف فيكم ابر واطن و او مع الشوق و قايصم الى قايصم
 يا زهر و رطلت انشروم و صنعت به ابيك عني اسر و ايفاع
 و ما بلغت ما له مال بالغة بنا الى غايه ليعرف ان شر و مشرقة قد تم لهم
 صدر اليكم كل ما سلك بهما و با بهما و اسل و عاة امر و نهى عنهم يوم و انهم و اع الى و اع
 لدي من و سة انهم زيار ان ابر واطن فليتوا و عوة الله

وقال فيها من غمته في الغيوب ^{وذكر سر} أرقت نياحه ^{وبيده} وكم عذبه الله
 من الاله ^{بما} اذا انتبت ^{بده} وكثر نوب ^{السيد} طلع ^{هه} اذا قد فت ^{ارض}
 الداف ^{الى} الى الجنازة ^{انا} فوجج ^{وفا} بستان ^{وسام} وطلع ^{كل} كل ^{لله}
 قطع ^{لأن} من ^{بما} ارب ^{قد} تبعوا ^{بها} طهر ^{من} كثر ^{الصالح} بستان ^{بستان} بستان
 في سبيلها ^{لوحش} عمار ^{بما} لم ^{نفس} تيم ^{الغيب} المرعي ^{الى} من ^{عمران}
 كانوا خير ^{سرا} او ^{كالحيد} الترويم ^{الوصا} انجرت ^{فانض} من ^{الى} كثر ^{منها}
 ان ^{لارجله} روي ^{فادركه} هه ^{الكل} له ^{من} خيرا ^{بستان} بستان ^{الاول}
 هم ^{دور} خيرة ^{نه} طاع ^{رويت} علم ^{رواة} من ^{ما} سرت ^{اباؤكم} خيرا ^{بستان}
 وتعل ^{سجده} ان ^{الان} وكم ^{سرا} سلا ^{عليه} لم ^{بستان} بستان ^{بستان}
 حبه ^{والمهم} واعد ^{لهم} ولم ^{يرك} من ^{الفا} ال ^{معه} من ^{بستان}
 كبر ^{النج} يا ^{قبر} طس ^{سكان} الله ^{دعته} ما ^{افضت} من ^{بستان}
 طاب ^{بستان} في ^{الدنيا} وطبت ^{بها} من ^{بستان}
 شمس ^{عزير} على ^{السلام} من ^{بستان}
 يا ^{قبره} انت ^{قبر} قد ^{تضمنه}
 فخر ^{بانت} بستان ^{بستان}
 وكل ^{عمر} لنا ^{سلك} امام ^{هدى}
 است ^{نجوم} ساء ^{الدنيا} افلة
 غابت ^{ثانية} سلك ^{دار} ربة

بها
زار

العباد قال انه في امر سلم الابرار ان ابا ~~العباد~~ الفوت ^{العباد}
ش عا ال عه ننه بعكر سر من ار قال العاصروا ام ابا الفوت اتم سر محرز
را امر منج وكان البهتر من عه المذوك وهذا مع الفقه صا ابرهم وكان
البهتر العباد ونش به القصة ه لاني الفوت ولانت ال رويكم ^{العباد}
زاد عن الورد الورد بنواد محاسن الورد الذي مع اذا طاق ^{العباد}
به بعد رواد فاعل فيكم كل من كان جرة وول السر يتعاد في كل مقاد
اجوب بلا به الفقد وتوب ب اليك ومالي غير ذلك في زاد في ترات
سر من ارجعت اليك تقدم الاء في سم الادر فادت اليك تشا الم السر
فقت اقصر فالعوم ليس بناور اذا ما بلغت العدا وقير الرضا
فحب من كدير ال كسر معا ويمر ان قالوا بلا ليل ان دعنا وخذ
وفاه ببياد كفاة له ناد اذا اوعدا عفرنا وان وعدنا وفنا فهل اهل
فصل عنه وعدوا يناد كرام اذا ما انفتحا الى الاعدوا وليس لعلم نفقه
بانغا ونيابيع علم ام الطواد ونيه فهد من فناد ان علم الطواد نجوم
متر نجم خا نله با فصل على انما له المهدم وان در عباد لمولاهم موال عباد
نور وعلمهم كرم خسر وها هم حج امة امة عشرة متر عدوت فاني عشم فلف الامل
بسيده الله الله النباء جانت بيرة فاعظم مولود واكرم بيلدو وبر طوبه
كتبت في موضع المام ال ان ه فان من ابره عبه ام سر محمد السعوي
قال من البيرة من ممة الهبر قال انه في عباد سر ابره خور ان عودا
الوطاء ال الى كسر سر سر الرضا عله الم كاطب ابنه ابا جفر محمد عا
به وفاه

كذا

صدقة ابيه ارضا عنه اسم كل كلمة لم يكتب على وجهها لم يذكر موضع ان
 يقول يا ابن النعم ويا ابن عراف الثري طابت اروسته وطابت
 يا ابن الرعي وصي افضل مرسل اعني النبي الصادق المصدوق
 مالت في فرق العقاب مثله اسد يلف مع الخزيق حريقا
 يا ايها الجبل المتين متى اعد يوما بعقبة اجدته وثيقا
 انا عائد من في القيمة لاند العي لديد من النجاه طرعا
 لا يسبقني في شفاعتكم عند احد فلست بحكم مسددا
 يا ابن الثانية الائمة غربا واما اللثامه مشرقا وشرقا
 ان المئادق والغادياتم جاء الكتاب بدلكم تصدعا
 قال صرنا به ارس حمر المعودر قال صرنا ابو محمد ارس حمر المودر
 قال له شريعتي قادم عن عيسى داب قال لما طر اربعة ايم
 منه على سريره وافرغ الى البقع ليه فزع قال البهرية انه شتر
 اقول وقد داحا بد يجلونه على كاهل من عالميه وعاني
 اندودن من ذاتك لول الى الثري بشير انوي من راس عليا شاهر
 عنده حمة المازن فوق فخره توبا واولى كان فوق المقاد
 ايا صادق بر الصادقين البيت بابا نكلا طهار حلفه صادق
 لحاكم ذو العرش اقسام في الكوك فقال تعالى الله رب المئادق
 نجوم هي انا عشره كن سيقا الى الله في علم من الله ساق

وحقانه

ولم يدرى المولى صلى الله عليه وسلم قصيدته يومئذ في سورة النازعات ونزلت
اولها انا نزلت في ذلها واخرجت من ذلها
بعد دالهم ويكلم باللفظ عند الله وودع قسرا مبدوءه عند الله الى محمد
عز وجل املت في فلانها ويطلع الله لنا امثالها بالحر الهادي
تدرك استياء الهدى اليها وبعد من يرتجى طلوعه يظل جواب الفلا
جوابها ذو الغيبيات الطلى الى الذي لا يقبل الله من استيطانها
يا مع الرمن اصدى عشرة الت باني عشرها ما الهيا قرا ع
الذي صاع به الى من النور في علمه وانا اجمع صدم ابوكم ضارعه
قال صر ابو الغيبيات ذوات النور في ارم المصير قال صر في بعض
كنت بطن السادة فافضل به الى من فرأيت بقوله ابنه عادي
قديم ف ورتلا فاذا من في رة منقورة في بيوت وغرف من
في رة وابو ابراهيم لم يكن يزلط وارفع له لك في رة صله فنادا
اول في اذ بعت بك في غيبة على حاطم في قراة فاذا
انا ابن منى والمغربي وزنم ومكة والبيت العتيق العظم و
النبى المصطفى والى الذى ولايته فرض على كل مسلم
وامى البترول المتضام بنودها اذا ما عدوناها عند سريتم
وسبطا رسول على والدي واولاده الا طهار رتعة الخ
متى نعتق منهم مجبل ولايته نغزوم يحيى الفانرون ونعم

نذر

أحمد هذا الخلق بعد منهم فان كنت لم تعلم بذلك فاعلم ^{الكل}
العاظم الذي اوتى به الحرف والامام بالمرء تروى
فضاقت في الارض الفضاء برحبها ولم استطع نيل السك

بسلم فالتفت بالدار التي انا كاتب عليها لئلا يقرأ والم
وسلم لا مرا الله في كل حاله فليس اولا اسلام من لم يعلم
قال ذو النون فقلت انه علو قد هرب ودنك في فلاة هرون ووقع
الى ما بينك فأتى منى في المكان هذه الدار وكانوا في قبايا ^{الصح}
القبيلة الاول من تعرفون وكتب هذه الكتابة كالوالد وانه ما عرفه
الا يونا واصدا فانه نزل بنا فارتداه فلما كان صبيحة ليلة فدا كنت في
الكتاب ومضرت اترجل كان كالوارجل عليه انما رزقه تعوده بيته
وطبله ومن عيشه نور شربه لم نزل بيته فاما وراكى وسا جدا الى ان

احد ابناء الفجر فقلت والفرف قال من عالج السر قال من عالج
قال من عالج السر انى اراك ومحت يه شب طعم من امر الكوفة في ^{السهم}
هم جفوع نراهم ومعدس ن الازهر وغرام قال كنت اسير من انية
ودوم انه فرجنا مران في ليلة مسددة بين جبال وراى ضمت كاتبة
سفر تكلم بها وهو يقول نادى في طيبة مشواه وفي طيبة حياه ^{السيف}

بالتق عسى انه صفا ويحيا التالي له في الوضوء والمصير فضله ^{سطها السموم والعسر}
ويحيا الله منهم من اطابوا واهلهم من رافق للخلق اذا ما اتى فله ^{مهم}

ما دام يا حي يا قيوم الله على ما اتت به من بكم صدقا وعدلا قد ذكرنا
في كتابنا هذا ما مضى من زمانه ورايتنا وان فوج من شر السوء القضاة
وغيرهم من جهة وولم يتركوا شيئا من عباد الله في قلوبهم ولا في
مهمهم من غير الله من غير الله من غير الله من غير الله من غير الله
الله اني صا... وصديق في ليلة النال والشرح... اعظم الله
سنة خمس وسبعين وخمس... الهبرم... ولحق الوهم...
رحمة وكم فضله... الله... الله...

از بلبلان فرستاده بود
 و ای سر زده بختیاری
 از ملک قنوق دای جان
 هم چه فتنه دای جان
 غم غم غم غم غم غم
 غم غم غم غم غم غم
 هم چه کاغذ شده نوید یار
 هم چه کسب نبرد یار
 هم چه بخت تو شد یار
 و ای همه جانتر خدو
 هم چه فلک تو شد یار
 هم چه کسب تو شد یار
 شاه کاغذ امده جان
 شده جانم بفرمان

نقل غنیمت ایست و ای
 عاشق بهر ایر تو نقل جانم

بسم الله الرحمن الرحيم

چو ز دیکانج حمل کنی خسرو	جهان سپهر جوانی گرفت باز
سگت صلیت دی ارشکوه فروردین	چنان که خشمیت داز از فرا سکنذر
رسید موسم اردی بهشت و بهشت آن	در درگاه یار و بهشت نطفه
بهار آمد و با او نزاکت چیست	بهار آمد و با او طراوت کوش
بهار آمد و با او ضاعت مانع	بهار آمد و با او مهارت آرز
بهار آمد و با او هم روح افزای	بهار آمد و با او شمیم جان پرور

بهار آمد و راست گیتی

بدان مشایخ شاططه عارض

گرفت خست و بهای عالم از قدم

بیایع و راع گزینت گزرا بادور

یکی سوی سوی مانع و راع و چنان

نموده شاططه نو بهارستان ز لور

بیایع بکرو و نوحه کسری

برایع بکرو و نوحه کسری

مگر به راع و از لاله های کونا کون

به بر نموده چو دانه لاله پشته

دگر بیایع مگر گزینش و چو عروس

نموده چادر استرق سید

و من عسلانیه ماند بزرع بومون

که بر سر آشته باشد لفرق خود

چمن معایره و دوست را انداز

که هر دمیغه زر یکی بود برکت

خرد کرمه زمین و زمان سپاه

نزد آن که چه باشد بهار را

بهار را سپه لالتعد و لا تحسی است

کران سپاه بود در عید و برق

نقشه رخ به نقاب غم شام خور
بدان صفت که زن صالحه پیوسته

برآمد به بهاری و ماهیهای گریست

بدین صفت که کند رازی بر آری

همی بگریزد همواره بخت بد کل

شود نشد این نکته بویاری

غرض که نیست نور در کشت و موسم

پای هر دو لب جو پار و طرف چمن

روست و امن شتی مده که یاران

هیچگاه موسم نور درست با شمس و خورشید

چو دیده سطلوت غمیان و صولت

رنگ و چینی اندر برابر شود

چو عیسی که در اید لعل و شکر

بگویمت که چه دارد در زیر سر اندر

در هست خنده کل بر بگریه پس

که دیده گریه علیا و خنده ساع

رمن شنو بچین فصل الغریز

اگر ز خود کنی ری جان من ز مکن

شومند در جهان متراملا شکر

چون زبانه و لیسکین باد و خسر

نه باد که کند عقل را سر زایل	ز باد که عرض هست عقل او جوهر
ز باد که بخانه زل دروا	صدای عام بدان باد برودا
چگونه باد چنان باد که باز آرد	بهر رخ رتولای ساقی کوثر
چگونه باد چنان باد که او دارد	ترا بخت ممدوح خالق اکبر
ابو الحسن علی مرتضی و آلی خدا	امیر شریب بطح امام حسن و شری
علی و علی بابا فصل سید ثقلین	علی شهنشاه کوبین و شافع شری
علی مبارک حقین و شری	علی کشنده و حرب کنند و خیر
علی بن ابی طالب کربلا کشتی	علی بکشتی متشی ماسوا لیسکر
علی بدر نظم و کون شیرازه	علی بی کتاب حسدای سردار
علی رضا بقضا و قدر که با خدا	منوچهره فرمان او قضا و قدر

علی مستلم روح الامین خلیفه حق

مخیر غیر علی قرب حق بدان که بود

علی نمر که زندگیکه بر ساطعی

کسی خلیفه بر حق بود ز بعد رسول

رمام امر است برست آن مایه

علیت آن که حدیث نهادند

علیت آن که بدش سرورده زور

خدا ایراکه علی بود مایه پی

همه صفات خدائی ز ذات او

اگر تو مرخو خدا جویی و خدایی

که است با حق و با دوست حق با حق

خدا بد و ز بود بکر حق در هر

نه انکه حسن نداند ز معجزه نثار

و بار رسول چونک روح بود و چو سکر

که یا نهاده معراج کشف بر سر

عنان گردش نه در همان و

خدا کلید درشت خلد و مشق

بد و ندادی اگر ختم سپاه حشر

چنان که راسیه روی کار غیر

بجوی دیده حق پین در علی بکر

یا علی

یکی چشم حقیقت مگر کما سببی

ز نور قمر او تا روی شمس و قمر

ز بندگی خدا کفر خیر و ایجاب

بدون سبزه کی و مهر حواجر

تو کافر می که محبت علیست ^{و من} دان

تو مؤمنی که عدوی علیست ^{کافر} دان

محبت علی و آل است نخست

در سیئات نیارندشان رساند

عداوت علی و آل است سیم

که جمیع حسانتش نمیدهند

نه بود پس از علی و آل او موجود است

په چوچه نمی بود اسم و رسم و اثر

محمد و علی و فاطمه حسن حسین

که صادرات جهل است ^{بمصد} نستان

تراوده اند و زانید بهر آب

چهار مار از این سخن کرامی تر

رکائات خدا را و خودشان ^{مقصود}

به ممکنات خدا را ظهور ^{منظر}

زبان طبع ز تقریر ^ع نشان عابر

بنان عقل ز تحریر ^{بمضطر} فضلتان

مرا خد چو سر و کار فصاحت ن

بوند در خورد مداحی خدا اینان

ایا سپهر جنابان که غش عظمی

سک شاکر و مدحتان یار

در این جهان بودش از دین که رسند

در جهان بودش از دین که رسند

هماره تا که بعالم بود خزان و

نهال زندگی دوستانان شد

ریاض خرمی دشمنان کرد

همیشه کار با دین همیشود مگر

چگونه مدحت من بنده ان ^{خود}

زحاک در که قدرشها بود

و آرزو نه بود در عالم افزون

لی زیارتان از هر بار سفر

لی شفاعت اودا من کرم بکر

لوقی کردش کرده ان بف یکدیگر

همه زاهدان ط تازه وتر

همه زاهدان ط تازه وتر

مسال عید

هلال عید کو بد پیش چشم نش

دو هفته ماه رو چو ماه شنبه آن رو

چو شنبه کی دارد فرغی پیش چشم آن

قمر حرمی خوشید هست و من دارم

شب عیدار ندیدی ماه باید برون

نه ماه آسمان مایی که مهر ماه ^{شب}

مُبرج ولایت آفتاب آسمان بین

ولی الله اعظم والی محمود مکان

علی عالی اسلاوی احمد رسل

علی شاه ولایت کند از خیمت کیدی

بیش چشم اگر بد کسی بروی جانش

که ماهک شب بنو ضیاء و نور جانش

که چشمک میرند مردم شعاع مهر جانش

که خورشید هست حرمی از رخ چون تابا ^{نش}

نمایم تا تو ماهی که صد خورشید حیرانش

فی کسب ضیای ساند رخ بر بها ^{نش}

امام اول آتش همی که در با ^{نش}

که مولای مسلمانان خدای خاندان ^{نش}

که با جان تن احمدی بودی تن ^{نش}

بود در عالم معنی کم از موری ^{نش}

علی سیریا که پر عقل حیرل امین باشد

بکت خواند توحید در اطفال ستی خوش نش

خداوند و کون آن بندگی تاجی کا

خدا را بند کمر را خدای در خورش نش

همه معدوم موجود در حسب وجود او

بدان سان کانو چو دیاک اندر حسب نش

نفس مشیت او وار نفس مشیت شد

زمین و آسمان بهیچ همه بنیاد و بنی نش

وجود او صلا بر خوان حلف ز خدا بقدر

خداقی محمد زین بت لوند اجرا خورا نش

از راه پراپتهستی گرفته عالم امکان

و کر نه عالم امکان کج سر بود و ساما نش

بصورت معنی ممکن معنی صورت و آب

که اندر صورت و معنی سرد است و چرا نش

اگر ممکن چرا اصل مرا و در صورت و آب

و کرد حسب چرا ثابت بود و معنی امکان نش

بفعل از جوش وانی نباشد و حبش

ذات امکانش خوانی نباشد و کفصا نش

تو عین حق بدان او را و لیکن شقید ان

که میدانت عین حق رسول حق سبحا نش

بند

بناشد هیچ دستی در جهان بالای دست او
بدست آفر دست وی شریک کل آدم

الا ائیدی دیگر مگر نه دست و پا

بحول و قوه حق هر چهل و هفت در دستش
بعرش و فرش باد و خاک و آب و آتش

علیه امرتی داده خدا در عالم اسکان

علی پوشید مرا ایست خلیفت

برای کوری شیطان که بر دابر او مرا

علی باد مرا و مهرش از نمک شستی

چو بر پاهایم بن آید ز کینه در آرز

علی دست خدا فرقی نبود ما بر دستش
رویش عیش از این آمد کم است انگار

با فعال خدا یکی بود دست او بر مسدا
بعون و یاری حق هر چه بخت و بسط از او

بود باری و جاری حکم امر و نهی در مالش

که قدرت نیست محکمرا کند کار و پایش

و کرده دور بودی را بد منت خجاش

علی در کوی خود آورد و کردار لطف و ربا

سکس کشی نوحی بخت طوقش

شدار نور علی بر دامن سلا ما سازند او

بکت نجی کشفی تباری خلد کن

برون اریه حیرت بردا و موی و ^{نیش}

جناب عیسی مریم که نور روح ^{نیش} دانی

بجاء وی ملک حجت در چاه ^{نیش} جفا و

شیدار پیرن بوی لولای و لاله

فروغ نور و اندویش را ^{نیش} انهدار نه

قام اسپا و اولیا در ^{نیش} طاهر و بان

نیتی کما اتمی رسول ^{نیش} الطحی احمد

گرفت از تیغ اور و نق ^{نیش} خدایان و

قوام شرح غرا و ^{نیش} لطف ملت پیا

بکوه طور رسیدی اگر ^{نیش} سحر بن

فرو در ^{نیش} سیل سخط کردا و فرعون و ناهما

خدا داد اند که مهر او بود ^{نیش} روح تن جان

که کرد از لطف انیر و ^{نیش} شاه مصر و راه کنعا

شیدی که روشد یعقوب ^{نیش} روشن ششم کرمان

در ^{نیش} سلمات میددی سماع از ^{نیش} ایا کجوا

به شدت فرج میا ^{نیش} قسدر لطف حساب

و ششم اسپا خوانده ^{نیش} خداوند جهان

گرفت از سعی و ^{نیش} ایمان خدا و این و

همه شد ضرب دست و ^{نیش} پاست سیر بران

نکوی پیر

نه بودی بهار آریاع ویرایشش

زبا و کفر میکردی فلک با خاک کشش

عیادت های اس و جن کم از یک شمشیرش

بحکم آنکه با ارجان جنش درهاش

شدند ابا سبزه پروما و شمشیر مردی

نزد ایند اموات اربعه میکردندش

زین و همان سبکت و وسعت شیرازین

حجاب ترا که هر خدای منودن سحرولاش

که کرد دلش خواهر سیدن بوسن کردن

در این آتش سرگردان همی غم دوراش

هلال عید کا بهیشتش از ارزوی اسن

که یک تن در جهان خج اندیشه فعل کیراش

مرا کردین و ایمانی بود باشد ولای او

که مومن پیولای او همه کفرست ایماش

خدا را هر که پیمهرش ندوم از مسکاپ

بود کافر سلمانی که میخواند مسکاپش

زجت بعضی او باشد نشانی دوزخ و جشت

که ان یک دل بود خواهان و انیک جان

مشکل شد عباد و موکل اشک

حتم شد ولای او و خازن کشت ضوایش

دلآوردن محشرمان کج خواران داد

پناه آوردن بهر درنده اوست دانه

هر کس را که او شافع محشر کند هر

زجن دانه اگر شد فرو شرب و عصب

عصه ملک اسکان شفاعت می توان

بدرگاه خدا شافع اگر میکرد شیطانش

الا ای شافع شرعی شایسته

که بهر مدح تو دایم بود سر و کمرش

سر ایا عرق عصبانست و دار چشم از حد

که پناه سر فرو کرد محشر بحر عفو

شکسته دهر من قدر تو منصف

زند محشر خدا هر محمود

امام شرق و مغرب علی الوط

کرا و نشخوشت مقصود

جهان خدای علی انکه از ازل و جهان

بدویش ناکرد کرد کار و دود

شهی که چاک کتاب خدایر

بخواند حین ولادت به نغمه داود

در آتش

بروز شب چه شب و روز عید مولودش
نذیده روز و شبی کس مبارک مسعود

برای ان شب در دراست ^{شب} روز و شب
و گرنه کی شب و روز این همه سدی ^{محدود}

چهارمادگیتی عظیم و ناز دارند
برای هفت پیر از یکی چنین مولود

شب ولادت او روز و شبی ^{جلیق}
قدم نهاد در گتم عدم ملک و جود

که او نه بود عباد خدا بر امان
سایه بر زبان نام این و معبود

روین آیین هرگز نه بود نام و نشان
نکردی او ره طغیان و کفر اگر ^{مردود}

کعبه سجده بر دهر کسی و پیاید
بر و کوی علی صد هزار کعبه سجود

سمر و که کعبه کلید هزار سجده ^{شکر}
از آن که گشته زین و لاوش ^{سجود}

همین نه کعبه خدا را که عالم ^{سکان}
بشت شوکت او ^{طلعت و نور} قیض بسط

همیشه لطیف و جود او ^{وجود}
بدست قدرت او حل و عقد ^{و شهود}

عیت آنکه کلماتی نمود در عالم

ولایتش خلیل الله است نمود

عیت آنکه نمود آب سیرا همه خون

برای اسکر فرعون طاعی سطرود

عیت آن که ربا و سخط با برساند

بنای زندگی جمله قوم عادی نمود

همسر زد که ثفا فر کند از خلیش

دهند شغل شربانی اربصالح و هود

بقریب و منیر نقش کل انبیا

بقدر و مرتبه بر کل ادبیا محسود

قصایش بر بیان لا تعد ولا تحصى

نقشش بجهان شمار و محسود

بصد هزار معاصی و نقوش مقبول

بصد هزار محاسن و نقوش مردود

عبادت من و لوی اطلش قاصد

اطاعت من و لوی و لایس نقش منقود

همیشه شعرش است تا زجت او

بقدر قیمت محسود و لولوع منضود

حج او همه را شهد خرمی در جام

عدوی او همه را زهر غم کجام و جود

که او کلمات

بر او دست و تاهف می‌شد

ز ناسوی صدوات و درود نهند

جهان را پیار است حسرت بهار
بدانسان که مشاطه روی نکارا

جوان میکند پسر را خود لولو کوفی
شمیم شبت بوی بهار

دم عیسوی بهار است زلفان
کرا افلاس و زنده شد در کنار

بهار آمد و برد ما به عالم
همه صنع مانی و آزر بکارا

و گرز زده مانع و در غشتایدون
قون هر سر کور نقش و کارا

و مزار احیاء است و نکا
چمن را ز پر زهره کسب و دارا

یکی جا به غشیر پوشیده صحرا
که او را ز مرد بود و بود و دارا

یکی رخت خنجر بر کمر دوش

کز دوش ششتری هراس را

زار دی بهشت شک بهشت

در دوش و بوم و بر لاله زار را

نشان سپید گل در رخسار

خبر سپید و سیل از رخسار

صبا به چو باران گشت چینی

که در باغ گشت یاد از شک بار

هوار از غنچه سرشند کوپه

رنگ مسکریست و بس مشک بار

چمن ناز آن محبوس را که در دی

بسوزد همخوان عود و قمر

دمن ناز آن مایه که در دی

بماند به وسطه مشک تار

بهار است و بر پاست با گلستان

بهر گوشه منه گامه و کبر و دار

سکینه کف غنچه می نوش خدا

سکینه بودا بر می شکبار

چو طایرس کی درخت را شکوفه

ز ده چتر و چترش در شاخه

چو کادوس کی پیرشته خیری	پی سلطنت اسرار کارا
ز یکسوت قدم شفق	کند سیم از جان و دل
ز یک سو جوهر کند از آن جان	شفیق بفرق گلستان
چو زلف منقشه بود بعد نسل	سیکای خم اندر خم و مابد
چو شعر دلا ویر من عاری ملک	سیک جا بود دل کش و ابد
سیکای سر و بانگ شد روا	سیکای بر کل نوای هنر را
ملک رفیر بسته لب اردو	فلک را بردان برده بار ابد
مدانی چه گویند مرا کجاست	هر گاه و بیگاه در غنای
کز آوازشان جمله ارت عالم	بوجد و برقصند حیثیا
بهین مطالع تازه کردند از بر	ز دیوان من بند کسار

هلا باشد نوبت دهبارا

هلا باز نور درشت اشکارا

بود عید نور و نور و نور و نور

هلا حق بر کر گرفته سارا

بدون و شاه برین امینم

سیلما از بخت شد شیشه سارا

نبرد کرد و بهمان کشته شد

کنام مهن شیر پروردکارا

زده گشته بر چکاه خدایت

ولی خدا و الی مقب و حارا

علی سرمد و صی هستند

علی دست حق صاحب دوا

علی صا در اول و صدر ایسان

کز و کشته ارکان دین ستموارا

علی بو حسن انکه فرزند و

نژاد دگر مادر و نور کارا

علی مهر اولیای عظاما

علی هسته انبیای کبارا

علی مصدر خلقت کائناتما

علی منظر قدرت کرد کارا

علی سوسا

علی ماسومی ت در که دیش

بدانسان که در ذات پروردگار

ز دانش صفات الهی هویدا

ز آئینه انسان که خیار بار

بنام ایزد آن بند کز جودش

کند ذات پاک خدا مقهار

الای که بخشی نه آسمان را

بود در کف قدرت تو مهر را

الای ما بر تو کون و مکانا

الای حکم تو لیل و نهارا

توئی آنکه از لاقی سر فرارا

توئی آنکه از غل اقیانوسا

تو پئی آنکه مخلوق تو حق را

تو پئی آن که مزدق تو مورد را

دو قرض مهر و ما از خوان جودش

الای ترا ماسومی رزق حوارا

تو پئی آن که هر سعد و محنتی

بر او مهر تو کرده کس را

بود سپهر کردون ز تیر کمر

به نرود تو از کودک شیر حوارا

عطا ر دست بندہ کی رتوار کہ شہ بگردون شیر و شہار

ز آوارہ زہد نور ہر شہار اگر شکند در ملک خجک و مار

توئی آن در مریخ خویری تو چاموحت اندھف کارار

از آن مشرمی کردہ سعادت کہ ہر ترا آمدہ خواستگار

تو پئے ان کہ کیوں در با دست اندیش بہ اقتدار

توئی آن کہ ہر حد و بخشی عالم برا و ہر قوسہ نو کردہ کار

توئی عہد گیرندہ روراستا توئی ملک دارندہ روراستا

تو ہستی لسان اندہ ویت و مکر میں بندہ در این سخن کردہ دار

تو وجہ الہی حست غرار تو ہستی بہ نص کلام خداوند کار

حدوث قدم سبک کردہ شہ پس از ذات پاکت با عتبار

نہ ہست

نه حاش و کلا که دانم ویت

نصیری نیم بند شمس را

خدا نیستی و خدایم جدا نه

مرگشته مشکل بدج لوکارا

کنون غوص باید بحسب فکر

نه شاید که بر آب زدنی کد را

اگر ممکنست خوانم این کسرو ^{نقصان}

و کرد و جبت دانم این عیب و عارا

شما چستی کستی نیستی تو

مگر ز آب دانه خاک و از باد و باران

تو محدودی اما کجا حد ممکن

که از صفات ترا در شمارا

سخن چون بذات و صفات تو آید

ز ما عجز نیز میرسد و مقفارا

الا ای که هستی بدینا و عجبنا

امیرا خدایو اشها شهیرا

توئی در حسنه اقام خلد و دورخ

توئی شافع خلق حور و دورا

شریابی کرده عصیان و ترسد

که فردا بر بندش مدارا

و لمر حمت تو بود ما نفع را این که مدحت کرت صور و لطف را
 رافع مال خود کر چه بسا رسید مهر تو به تمس مہر وارا
 کرم تو بخوانے نہی سر فرارا ورم تو بر اپنے رہی خوار وارا
 الا تابت بدہم مہر و ما تا انا بکردہم ہی و رکارا

عدوی ترا جا بہ عیس المہاوا

محبت ترا جا بہ یغی القرار

گرفت سر و بہا عالم اربہا ^{امروز} بہار آمد و شد تازہ روز کار ^{مروز}
 جہان سپر حوائی گرفت ^{امروز} زمین مقدم نور و روز و لوہارا ^{مروز}
 صبار لاف غنقہ کرہ کشودہ ^{امروز} کشیدہ ^{مروز} و یا اہومی شت ^{مروز}
 وزد ہی شامت شمیم باغ ^{ہشت} اگر کنز حکستان در کنار ^{مروز}

یکی پیوی پیای و پیوی کرک سمن

کردست آفتاب و ماه و سر امروز

برای آن که کند خنده کل ^{چمن} ^{نظر}

بیست کردید اگر بر زار زار امروز

سرد ز کریه ابرو بهار اگر صند

بخند خنده زنده صحن لاله زار امروز

سکشف نیست رسد کز زبایع بر کرد

بشوق خنده کل ناله هزار امروز

ز بوی گل همه شد بلبان چمن

در کرده بوی کلم است و منتظر امروز

نه آن کحل که رود بیکر شمه و است

کلی که نیست چنود است زور کار امروز

کلی که گویم از او شسته و کرد دست

ز بوی ^{عشقی} ارشود مرد بهوشیار امروز

بگویت چه کحل تا چه کل شکفته شوی

کم من بدارم در قفس ^{عشقی} حشیار امروز

کل ولای و آبی خد که دوستیش

بود خدیتقه الطاف کرد امروز

امام حق و شه جاشین پیغمبر

که نخل دین زدی آ و رده برک دمار امروز

علی عالی عسلا که تیغ و شمشیر

بود بکشتن تو حیدر امرو

برادر بنی آتش که شمعیت او را

برای سپای کبار است امرو

یکانه بنده یکتا خدا که همیش

سایه سریده دگر آفریده کار امرو

برست شهر خدا ان که شجر افلاک

بدست قدرت او باشد شمس و ماه امرو

ریشش حقه همه نه همان بهتیب زین

برای هستی پاید ار امرو

ارادست دارد اگر کفر اندام

بدوست باشد اگر شرح استوار امرو

برای آنکه کند تو تپای دیده

ملک ز خاک درش ز ملک غبار امرو

ز پادشاه هر مرزین بر سر سپهر

کدای کوی غیر است سنگ و عمار امرو

سرازاطعت امش به جد و جلال

شود بسان غرابیل خوار در آرا امرو

و گرنه بخندند کشتن شیطین سر

فنون ز روح الایمن باید قهار امرو

سر در مرتبه حسان حد بر فردا بهر که مدح علی باشد شش شمار ^{امروز}

امید آن که ثریا را در خیار و ر خوار روز حساب و صف شمار ^{امروز}

شماره من همه ماسوی نمی آید هزار یک ز مدح ترا شمار ^{امروز}

پیاد بسته ام از بس دانش و نام برای گفتن مدح تو شهوار ^{امروز}

عنایتی جز مدح تو و خرم شمار که مدح سبط ترا من بزم بکار ^{امروز}

کل حدیقه آل حبیل اسمعیل که سید اُمم هست آن ز کوار ^{امروز}

ملاذ و محب اخیار علم العلماء که او بعلم و عمل داده اعتبار ^{امروز}

فروغ ملت چشم و پیرایه آل رسول که روشن است بدو چشم زور کار ^{امروز}

یک زمره ثقلین سید ثقلین که از رسول خدا هست یاد کار ^{امروز}

چو اسم اعظم و مانند لیل القدر است بقدر و مرتبه در نزد کار ^{امروز}

دلبر چه سود که تمش مگرداند ^{کجه} چنان که باید و نشاید ^{امروز} در این دیار

و گرنه در تمش باید از طریق وفا

کنند جان گرامر همه شادان

عزیز ما جند البود آن که حواس ^{نیست} به بین چگونه خدایش مژده خار ^{امروز}

مولا رحن داس و یا خدایت ^{علیت} بعد از سی بخت جهان عیسویت

جادار و ای که لقمه نصیری علی ^{ست} کائنات چهار و حلال خدایت ^{علیت}

او مکر است و خواجه ^{ست} المکر و است ^{علیت} در بهر لکه مکر و است ^{علیت}

کبریا که پائی او کرد خود ^{ست} زیرا که محرم کرم کرم ^{علیت}

بی عینا کرده حق کار ^{ست} راجا که سوی بخشد ^{علیت}

مطربوع صنع صنایع سبحان لک
ارضوع خویش صنایع این ماست

نوح و سلم قصاص و قدر عرس و شرا
زلف و سرای مسند طرح و بنا

از طعم عدم لبوی ساحل و جود
گشتی خلق را بخدا اما خدا

این است مدح و در گویم روبرو
چشم و چراغ کون و مکان را

بر در جلال خداوند جلال
که گفته ام بگویم اگر لیس

در حسد انسان خدا صورت
سر پناه خدا خدا اگر خدا

که عیش و نشاط این نقطه
در شک و شبه خالق ارض و سما

در دایش بدیده ما قطع دای
ز راق خلق حمد و ثناء و کدا

کسب و خلق شافع و در خرا
من گویم اینکه مالک و در خرا

هم لای خط است بر یکم
هم در جو جواب و قالوا علی

هم انکار رسول ثنا کند

هم ان در پرده فرستد

از دوات امر آنکه بکشد لطف

و بخش طور آن که بر او صد

سالار آید و عهد زود

سلطان از وصیا و شه لولیا

هر کس در مران شه و دلیل موید

کنش مراد در قسم و ارضی

در امت و لیکن الله بقول حق

مولا علی لام علی مقصد

سر تا سر کلام خدا را نه نگر

طه علی تبارک علی ایلانی

مادپه کمران همه حضرت خضر

مادی علی دلیل علی عیما

روح القدس سر به فیض روح

فیض از منبع حمد و ستی

تا کرد در دست از ل و کمال علم

استاد حریل شدید القوی

شماره چند به پیش بدین عشق

بیش فرزند شمر از حار

در بر من قریب حق است
نشین من در عرش است

ان حب که عقل کل در نور می بیند
دست که کرمش در عرش است

بهر خدای عالمی و حق
درندگان پادشاه است

مهر ساری دوست ترا در دهر

رودخ در شامع حشر است

از لواحق حیدر و حبیب
کوچه در صاحب عرش است

مخلوق عاقل است ز مدح و ثناء
از بهر آن حسالتی مدح و ثناء است

محدود در آنچه در مدد مدح دارد

ممدوح ذات این در جلال است

پاکه عید بر آمد ای تفرها	کس کناره که آمد بهار کوس کناره
زهر کوس من امر و خرد نام دارم	سپا تو ای تبسمین عدار و عدار
سپاسیت عید کوسه چه چند ان	که ما بر در شمارش سپا در شمار
سپا بوسه کا کام طبع من شیرین	و تا چو طوطی شکرتا هم ار مشمار
یک حکایت از این عید مرزا گویم	در سردار انداز ایستادت رکاز
بچه روزی با فرخی فرزندی	نیامی سالار بنمای کباب
رطوف که نسوی مدینه روی نمود	صحابه اش همه اندر رکاب
سرده رسیدن کجایه افاق	کران در لاکه زرد مدینه دشت کزار
سوی مدینه رفت جمع از صحاب	کردی از سوی دیگر شدند راه
که جمعی سلیمان از فرزندش برین	رسید و ایاتی آورد در بر خستار

کلیله

نجا کن پسر حمزه سود و عرض نمود
که لرزه سبکیت کرده است ^{قرار}

خدای بر تو دستماله ایی اکنون
ما را از بیست و پنج خضر ^{حضار}

ترا عینیت و فضل ^{معین} است
خدا نموده اگر بیم داری از کفار

کن تا مل و بچل کن در سرم
مبادا که ریخت آید از این کار

بی اطاعت امر خدای است که
رسول ناشی و حکم کرد بر ^{حضار}

که هر که از کج و بدیه مارا بدیش
را مری همه را ماهی کند ^{خوار}

صحابه پسر و جوان را اندام همه
پار بوس رسول را از ^{یسا} یمن

وزان رسیده که نوین ^{تقلید} و پدید
نمود امر بر صاحب کرم ^{کیار} صفار و

بنا شد یک مزار ^{شیر} حیدر
در از غوث ^{شیر} ادعش ^{شیر} شرح ^{شیر} با

نخ از پی حمزه ^{شیر} پسر
کشود سید عالم ^{شیر} زان ^{شیر} کوب

پس استایش کما حدی غیر

تخلی استیاریا الرسول بخواند

لطف حضرت ختمی باب الهجاء

مراقب عزت آفتاب حیات

بغیر حضرت چون روحی و صوم است

کنون رسالت خود جمله کرده است

ردین دامن استیاریا در درج

مکر کی ز فرائض که دین داریا

مکر کی ز فرائض رسیده شخص

ولایت علیت الفریضه و ما حاکم

منو در سارک بجانب حصار

خاک مکه آمده بود از حسین دادر

خطاب کرد حسین کما عمار حوا

رسیده وقت در روز شهادت

جانبان همه امرک باشد

ما بر ما حصار انداخته است

هر آنچه بوده نمودم برایان کار

بدان فریضه بود در وقت

بدان فریضه رسیده نور

نشانش در شتم از خوف ختم

کلمه

کنون نموده به تبلیغ ^{انوار} حق

بسیاری روح لایق مرا اند

بس مبالغه فرموده ایردوا ^{گفت}

خدا را که به تبلیغ او هم جا

بصدق مطلب و بر طبق ^{از آن} دعای

زبانگشود خداوند و حاجیه

به خلق آیه یا ایها الرسول بخواند

چنان که آمده بود از ^{فهرست} یمن دارا

چو خواند آیه دانی ^{حق} هدیه را

نمود مطلب مقصود و ^{نشان} طهار

گرفت بازوی دست خدی ^{بصیر} غمیر

دست و گفت بخوار یا ^{بصیر} اولو

هر آنکه سید و سالار او ^{همین} نم لورا

همین علی است سید و سالار

چنان که بر همه مؤمنین ^{بمؤمنین} منم مولا

بمؤمنین همه مولا است ^{کرار} حیدر کرار

کسی که دوستی مرتضی ^{بسیار} علی دارد

خدا را که خدا دوست ^{بسیار} دارد

هر آنکه دوست ندارد ^{بسیار} علی دل

از او خدا رسول خدا ^{بسیار} بود پیر

علیت سید زما و سرور عباد

علیت قاتل کفار و قاصع خیانت

علی است آن که معموره دو کون

ما بر این دو یکجا حجاب و معمار^ع

علیه سفینه عدل است و معدن^{لضاف} ا

علی بدین فضل است و مخزن^م برادر

علیت علت غائی عالم و کوم

علیت باعث همتی ثابت و تیار

علی و صی ملا فضل و جان^ن منت

مرا خلیفه باشد و عزرا و دیار

همه پند کرد و مهر خواجسته

ز این مقوله نمودند آن گروه^{قرا}

نشدند صحابه صدای نجج

برای شهنش خواصه زن^{سکا}

که زار ز دل بخدا و رسول و دامادش

نه بودشان سر و کاری و داد^{سکار} ششدا

چو این حکایت شنید حش بن^ن

و بعد از آن کفر و ادش^{سکار} بر کار

روان شد بر چشم پناور کین

بی محاسنه افراشت^{سکا} رایت

زبان شود به شمع خواجه عالم	چنانکه طبع مرا نیست قدرت تحریر
به حضرت پی ابلیحی آفتاب	چنین مکالمه آن بدست بد کردار
که ای محمد ما را تو هر چه فرمودی	را امر دمی شنیدیم لابد و بایجا
اداء صوم و سله و عطا حسن ^{کوتی}	بگفته تو نمودیم در سرار و چهار
دگر چه زک زبیر یک ریختی در آب	دگر چه شسته از خواب ساشی بیدار
علی پسر عتار ضرب الفعار	شرر فلک شده به پندار هفتی اشترار
علی پسر علم تو در جهان برادر	ز روزگار صنادید روزگار دمار
زیم را همه ابطال و کشتان عجب	نوبد سر بحر سپان جو مرغ و پنهان
بدو نشین کس از معرفت بعد کرده	ز دشمنیش کس از محبت بعد حصار
مرا کشیدن زهر جمل بود بیکان	و مرا کشیدن تریاق مهر و دود سوار

کسی چگونه رود زیر بار دوستش ²	که آسمان شود تحسیل اینبار ²
که شتم از سر ایندین و مدب این	از این پس من و تجار و دست دار
عرض که گفت بسی تر مات بیکونه	اعوذ بالله زین گفتار و هموار
پس از تعرض بسیار رفت و باقیم	مهاشتر خود را گرفت و گشت سوار
منو در دلبوی آسمان و گفت بقهر	که ای خدای محمد صمیم را دار
اگر محمد از امر تو برای پی	گرفت بیعت رهحاجت و شش چهار
بست قوت نسکے بار بیک	که سرگران شوم از بار زنده کجوار
در این سخن که پامد آسمان نسکے	بفرق اتقی شوم کا هر عسکے
که دست شست ز جان پناه	بر کشی نیاکان ریزد و شش بار
کتاب حق بجا سوره معارج من	گشت نازل در شان غیک عدا

نبرک بار خدا دادش ^{است} چکن کند ز کمان چکر دایم کار

الاولی خداوند حقیق ^{است} امام اول فرمانبردار حق و جبار

بود و میت زهر دغ ^{است} کران دهر کی ارز دل صد ^{شهر}

همیشه مار غدیر ^{است} برور کار حکایت کند خور ^{است}

ملک بر دغ ^{است} ز خاک پارسوا ^{است} لی حضرت ^{است}

نمختن ^{است} فلک و نیک ^{است} مرک ^{است} مار دغ ^{است}

لغز دشمن و بدخواه ^{است} و پس ^{است} و بهار

وإذا أرمى أن تعرف ما بالمرضى من سحر ومرض
 أو جنون أو غيره فخذ عمامته إن كان رجلا
 والفتاع إن كان امرأة واشرب شرا جيدا
 وثلفه في يدك وتغزم عليه بهذه الغزمية ثلاثة
 مرات وتشر به بعد الغزمية أيضا فان زاد ث
 فهي نظرة من الجن وإن نقصت فهي من سحر وإن
 استوث فهو مرض من الله والغزمية هي هذه
 بسم الله الرحمن الرحيم والصفات
 صفافا لزا جرات زجرا فالثالثات ذكرنا أن
 الحكم لو احدثت السموات والأرض وما بينهما
 وربك المشارق اننا ربنا السماء الدنيا أرضه
 الكواكب وحفظنا من كل شيطان مارد لا يسمعون
 إلى الملائكة الأعلى ويقذفون من كل جانب دحورا
 ولهم عذاب وأصاب الأمان خطف الخطفه
 فانبه شهاب ثاقب شرا هبة الفرع ورب
 النار والنور وكفد سبقت كلمنا إعاد الملائكة
 وما قدر الله حق قدره والأرض جميعا قبضته
 يوم القيمة والسموات مطويات بيمينه سبحانه

الشجرة
 آدم

وَلَعَلَّكُمْ أَتَىٰ لُكُونَ شَرَاهِبًا وَرَبَّ النَّارِ وَالنُّورِ
وَالطُّورِ وَكِتَابٍ مَّسْطُورٍ وَبَغْرَتِ اللَّهِ وَسُلْطَانِهِ
وَبِحُجَّتِ سَلِيمَانَ ابْنَ دَاوُدَ الْأَمَانِيَّتِ مَا بِصَاحِبِ
هَذِهِ الْأَمْرَاضِ مِمَّنْ دَرِ كَرَفَتِ زَنَ الْكِرْخَوَاهِي زَنِي
بِكِرْمِي وَسَعْدٍ وَنَحْسٍ أَوْ زَالِدَانِي بِكِرْدِ عِدْدِ اسْمِ مَرْدُورِ
وَهَفْتُ هَوَانِي أَصَافِرُ نَمَائِدُ وَنَزْنُ طَرَحِ نَمَائِدُ الْكَرْبُكُ بِنَمَائِدُ
مَفَارِقَتِي شُودِ سَرِيعِ دَوْنَمَائِدُ بَدَائِسْتِ سَهْ بِنَمَائِدُ
كَمِ رَزْوَانِسْتِ وَاحْمَوَانِسْتِ جَهَارِ بِنَمَائِدُ بَدَائِسْتِ بِنَجْمِ
هَمِ مَالِ هَمِ أَوْلَادِ دَارِ دَشْتِ هَمِ نَحْسِ هَمِ مِلْشُومِ لَسْتِ
هَفْتُ مِمُونِ لَسْتِ هَشْتُ سَعْدِ سَعُودِ لَسْتِ نَرِ مِلْشُومِ
وَمِنْخُوسِ لَسْتِ مِمْسِ

قَمَرِ عَطَّارِ دَهْرِهِ شَمْسِ مَرِيعِ مَشْرِعِ
زَحَلِ رَسِ زَنْبِ

